

Училище „Кирил и Методий“ и Детска градина „Зайченцето бяло“

Къде ми е книжката?

Средата на декември за нас е вече Коледа. Коледното тържество с традиционния му концерт е най-чаканото. За толкова години вече разбрахме, че с отговорници нещата не стават. Не и с нашите мащаби, дори и нескромно да звучи. Имаме нужда от екипи. Тази година имаше екип по украса, екип по озвучаване, екип разпоредители, бригада джуджета и екип „Медени сладки“. Този, последният, тръгна от две майки, които предложиха да организираме разпродажба на меденки още докато се събираме за тържеството. Накрая, това бе най-многобройният екип. И от името на всички майки, които прекараха часове в бъркане, месене, точене, печене, украса и опаковане, приемерте нашите благодарности за събраната за училището сума. Но нека минем към концерта.

Още две изречения преди това. Години наред господин или госпожа България във Франция не успяваше да намери пътя към нашето училище по Коледа. Затова присъствието на посланик Радка Балабанова-Рулева е наистина чест за нас. Благодарим за отделеното време, за милите думи, за споделената емоция.

И все пак, дойдохме на концерт. Тазгодишният бе безспорно най-богат на изяви. Песни, танци, стихотворения, модерен балет, пиеса. Ученици и участници във вокалната ни група „Китчица“, в ансамбъл „Българчета“ и в Клуба по театър ни накараха да пляскаме, разтуптяха сърцата ни в ритъм и накараха очите ни да блестят. Без да забравяме и групата на татковците. Ние си знаем колко е труден нашият език. Да виждаме французи, които от любов към... (всъщност е без значение към какво и кого), полагат не само усилия да говорят на нашия език, но и да се включват в нашите тържества, е наистина източник на радост, умиление, усещане за споделеност.

В този ред на мисли знаем, че гимназистите много често имат триста задължения точно в тази коледно-тържествена неделя. Затова когато все пак се появяват, са ни много мили. Това важи може би с още по-подчертано вълнение за екипа ни, когато става въпрос за завършилите наши ученици. Някои идват, за да видят малкото братче или сестричка на сцената. Други идват, за да се видят с останалите от бандата. Има и които минават, защото има разпродажба на сладки, нека се включат и те. Причината е последното, за което се сещаме, удоволствието да са отново с нас е всичко, което остава.

Не минахме и без сълзи. В самото начало, едно зайче искаше да е с мама, която беше буквално на една ръка разстояние. Геройски успя да завърши изпълнението въпреки това. И в края, до наредените от цялата публика столове до стената, една госпожица плачеше с думите: „Къде ми е книжката?“ На всички плачещи за книжка деца искам да кажа, че Дядо Коледа ще им донесе три, мама и татко ще им подарят още толкова, а има приказки и в читанката.

Остава да изпратим 2024 година и да отворим обятия за новата 2025 г. Нека донесе поне по една книжка на всяко дете, споделени щастливи мигове и коледна магия, която да трае поне 365 дни на всички!

Даниела Петкова
www.languebulgare.fr

Париж
15.12.24

